

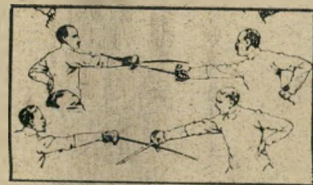
שיגור כבר

די, נו! שיגור כבר הפסח. אני לא יכול יותר.
אני רוצה להמניות קלועות, מאורכות, עגולות. להמניות עם סרג, עם קימל, עם כלום. אני רוצה להמניות טריות, חמות, פריכות מבחוץ ורכות-רכות בפנים, לח-מניות ריחניות ישר מהמאפייה. אח! לפ-רוס להמניה לשתיים, למרוח בחמאה ו-גבינה לבנה — איזה הלום!
ל-חם עבודה! ל-חם עבודה! ל-חם עבודה! — עבודה! (טוב נו, לא חשוב, עבודה) — העיקר הלחם!
אני רוצה לחם לבן, פומפניקל, לחם-

חי, לחם שיפון, לחם שחור, לחם קימל וחלות. אני רוצה חלות קלועות של שבת. אה לעזאזל! מה לא הייתי נותן כדי לפרוס עכשיו כמה פרוסות של לחם שחור וטרי ולהכין לעצמי סנדוויצ'ים של נקניק, גבינה צהובה, ביצה קשה, פרו-סות עבבניה ומלפפון צעיר על חמאה מתוקה!
אני רוצה לחם! חצי לחם, רבע לחם, פרוסה — משהו!
די! אני לא יכול יותר! נמאס לי כבר פיתות בפסח! אני משתגע!

שיטת ההתעלמות

אחת משיטות הלחימה המקובלות ב"ארץ כלמאקים סוליטיים, חברתיים וא"פילו לכלכיים היא שיטת ההתעלמות. שי-טה זו מבוססת על ההנחה הילדונית ל-פיה התעלמות מיריב מבטלת את קיומו והתעלמות מדבריו מבטלת את השפעתם. טאקטיקה זו המקובלת מאוד על בנות היען (אני לא רואה אותך לכן אינך קיים) נהוגה לא רק בקרב הילדים אלא גם בקרב אנשים מבוגרים ו"רצינים".

כמה פעמים שמעתם מפי מכריכם משפ"טים כגון: "בשבילי הוא לא קיים", "לגבי הוא מת"? כמה פע-מים רואתם במסיבות ובאירועים חברתיים אנשים המתעלמים מ"קיומם הפזיז של ירי-ביהם? כאשר יריב נקלע בדרכם הם מס"תכלים דרכו במבט רחוק כאילו היה אדיר שקוף.

אנשים הנוקטים בשיטת לחימה (או יו"תר נזון: שיטת התגוננות) בלתי אמרי-צה זו מאמינים שהדרך היחידה להגיב על דברי יריביהם (והיו אלה תוקפנים וחצופים ובזויים כאשר יהיו) — היא לא להגיב עליהם כלל. את סרובם לצאת ל-התקפת נגד ולמאבק גלוי הם מתרצים בדרך-כלל בחוסר רצון לרדת למחוז של יריבם, סרוב להענות לפרובוקציות (לא הוא יכתוב לי איך ומתי ואם בכלל לה-גיב על דבריו). ובחוסר רצון לתת פיר-סום נוסף לדבריו עליידי התייחסות כל-שני אליהם.

התעלמות מוחלטת מקיומו של יריב וטעויות נדאית בעיני רבים חסגנת זיל-זול ומשום מה נדמה להם שהזלזול הוא הנשק היעיל ביותר נגד יריב חזק. לו הוכיחה את עצמה שיטה זו כאפקטיבית באמת, לא היינו עדים למשפטידיבה, ה-חברה לא הייתה מוצאת עניין בחקיקת חוקלשיו הרע, איש לא היה מוחה נגד דברי השמצה המוטים בפניו ורשות ה-דיבור וההקפה הייתה הופכת לנחלתם הבלעדית של המשמיצים.

שיטת ההתעלמות אינה נהוגה משום מה במאבקים פזיזים. בשטח זה השלטים החוקים הקדמוניים: "עין תחת עין ושו"תחת שן", "הקם להרגן השכם והרגהו" וכדומה. כאן לפתע מתעורר רגש "הכבוד העצמי" של המתקף אשר בשום פנים ואופן אינו מוכן להתעלם מסטירה או דחיפה שקיבל. אנשים אלה מבינים מה זו סטירת לחי רק כאשר הם חשים אותה על לחייהם.

אך נעזוב לרגע את הדטרסציה הכללית ונעבור לדוגמאות ספציפיות. הארץ הזו מלאה יריבים בלב ונפש הנלחמים זה בזה מלחמות אכזריות עליידי כך שהם מתעלמים זה מזה. בן-גוריון היה מכנה את בניו "האיש היושב ליד חברי-הכנסת באדרה" וגולדה התעלמה — או לפחות מעמיד פנים כמתעלמת — מקיומו של "העולם הזה"; (היא מצהירה שאינה רואה את השבועון אך יחד עם זאת היא מכנה אותו "רשש" ו"סטרטוט" דבר ה-מעמיד בספק כמובן את כנות הצרתה) יריבי "העולם הזה" הקוראים אותו ב-

עלם מספר העוסק בו ובשבועונו. ספר אשר נכתב עליידי חבר סיעה לשעבר וי אחד מעורכיו לשעבר של השבועון — זו שגיעה גסה לדעתי. אחרי הכל הספר אינו נטול עניין ציבורי גם עם המת-עניינים בו משפטים ידיים בהנאה ומ-הכים לרגע בו יהיה בידיהם מספיק חו-מר כדי לסתום את הגולל מעל גיבורו הראשי של הספר. דברי המחבר (שערך מסיבת עיתונאים לרגל הופעת הספר ב-רחוב דיונוגוף, בקטע שבין פרישמן ל-גורדון) צוטטו בהתמוגגות ניכרת עליידי מרבית העיתונים. לא יתכן לדעתי להת-עלם מהספר ולהעמיד פנים כאילו הוא אינו קיים.

אינני תובע ממר אבנרי שיצא להת-קפת נגד ויענה לשלום כהן בשפתו ובי-שיטתו חס והחליה. אינני חושב שאבנרי יעשה טוב אם יכתוב סידרת מאמרים וי-יגלה בהם את "כל האמת" על יריבו, אך לדעתי חייב מר אבנרי לקרואי ולי-תומכיו היודעה כלשהי אשר תבהיר לכו-לם שהוא קרא את הספר, שאין הוא מת-עלם ממנו. שאין הוא מסעיל לגביו את

גולדה מחלקת ציונים

פעם — כך מספרת האגדה — נהגתה היתה גולדה מאיר לחקשבי לדברי ירי-ביה, לשקול בוהירות כל מילה שיצאה מפיה ואפילו להסביר ולנמק את קביעו-תיה באמצעי שכנוע הגיוניים. קשה להא-מין בזה עכשיו, אני יודע. אבל זו עוב-דה. יש קבלות. אנשים המכירים אותה מקרוב מוכנים להישבע שרק לאחרונה, בעצם רק מאז שספיר מינה אותה לראש-ממשלה, נטלה לעצמה גולדה תפקיד של גננת לאומית המחלקת ציונים לילדיה הדפקטיביים מבלי לטרוח לנמק ולהסביר את נזיפותיה.

לא אחת, כאשר היא מודיעה לנו בכל אמצעי התקשורת שהיא "מועזת", "מתביישת" ו"מתמוצצת", כאשר אני שו"ר מע אותה מכנה כל דבר פשוט שאינו מו"צאחן בעיניה כ"רוח רעה", "בושה", "חרפה", וסתם "אסון" — אני נזכר ב"אמי ניסחתה לחנך אותי עליידי חלוקת ציונים להתנהגותי ולתופעות שהעסיקו אותי, כמו גולדה היא מעולם לא טרחה להסביר מדוע דבר אחד הוא "יפה" ודבר שני הוא "לא יפה", מדוע "מותר" לעשות דברים מסוימים ו"אסור" לעשות דברים אחרים, למה היא "מתביישת" בי כאשר אני מחטט באף ומדוע זה, "אינו גנורא" לשחק ב"רופא וחולה" עם ילדות השכנים. אני רוצה להאמין שהיו לה סיבות משכ-נעות והגיוניות לקביעותיה הפסקניות אך, כמו גולדה, היא חשבה ודאי שזה ביוזבו בטוחה שאני אגדל להיות, "בן-אדם" אם אך אזכור מה מצא ומה לא מצאחן ב-עיניה ואשתדל להתנהג בהתאם. בתגובה לנסיגות אלה לשטוף את מוחי פסלתי אוטומטית ברגע שעמדתי על דעתי, את כל האמיתות הלעוסות והבלתי מוסכרות

עכשיו אני מבין

באיחור קל (בגלל גליון הפסח שנתקע באמצע) אך עדיין לא מאוחר, נדמה לי, להגיב על קטע מאלף מדבריו של משה דיין באסיפת חבר הנא"ר מנים של האוניברסיטה העברית בירושלים.

בתשובה לשאלה אם נוכל לעמוד בקליטת העולים מברית-המוע"צ צות, אמר מר דיין (לדברי כתב "הארץ"),

כי אנו זקוקים לעו"רים לים אלה לא רק מפני שישראל צרי-כה לשמש בית לכל יהודי בעולם. אלא גם מסיבה פשוטה יותר: חיליה-אווריר שלנו הוא החמישי בגודלו באירופה ובי-איזור וכדי להתמיד בהחזקת חיל זה אנו

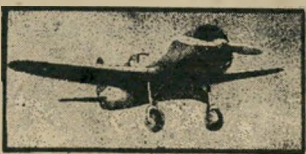
קשר השתיקה הפסול בעיניו כאשר עיי-תונים אחרים מפעילים אותו. והספר מצא או לא מצאחן בעיניו או בעיני ה-מבקר שנחבקש לכתוב עליו. למה, למ-של, שלא יופיעו במדור "סיקורת" מספר שורות לאקוניות מעין אלה: "יצא לאור ספרו של שלום כהן 'העולם הזה'. הספר מכיל כך וכך עמודים וכתוב בשפה קלה על נייר נטול עץ." אפשר לטפל בספר באחת מאלף דרכים ואין ספק שהמור-היא אחת הדרכים האפקטיביות ביותר שבהן ניתן להגיב על ספר מעין זה. בי-רצון הייתי מגיב עליו לו נתבקשתי לע-שות זאת ולוא קראתי את הספר. לא מתוך לויאליות למר אבנרי ויתרתי על קריאת ספרו של שלום כהן. הנושא פשוט לא כל-כך מעניין אותי.

טענותי נגד אורי אבנרי כנראה אינן מבוססות מספיק אם רשימה זו בכל זאת רואה אור. אני ממוקמו הייתי פוסל איר-תה, פשוט כדי להצדיק ולהודות בצדקת הטענות שאחד מכתבי השבועון מעלה נגד עורכו. הסתבכתי.

שבהן ניסתה לעצב את דמותי. אחד החוקים האלמנטאריים החלים על מושב בשמות תואר וציונים בלתי מנומ"רים. כל כותב מאמרים העוסק בהבעת דעות יודע שאת המסקנה אליה הוא מב-קש להגיע חייב הקורא להוציא בעצמו מתוך החומר המוגש לו ולא מתוך "ה-סיכומים" של הכותב. אך הגברת מאיר חושבת כנראה שהיא יושבת בממשלה על-תקן של אלוהים וכמו שהאטורית של-אלוהים מספקה כדי שחסידיו יקבלו בי-עניינים עצומות את מצוות ה"עשה" ולא תעשה" שהוא מטיל עליהם. כך נדמה לה לראש הממשלה שעמדתה הרמה בלבד היא הנימוק המשכנע של קביעותיה ה-פסקניות.

לפני שבוע למשל, בישיבת סיעת ה"מערך בכנסת, הגדירה גולדה מאיר את השתתפותם של חברי מערך בבטאון ארץ-ישראל-השלמה כ"בושה וחרפה". ל-מה זו בושה וחרפה, היא לא הסבירה שפוט חרפה ובושה וזהו זה. חברי מערך האומרים בגלוי בבטאון תנועת-הסימון את מה שממשלה עושה יומיום מבלי להודות בכך, הם פשוט "ילדים רעים" לא הייתי מתפלא לו ראש-הממשלה היי-תה אומרת להם: "פיה ילדים! זה לא יפה להסכים בקול רם למדיניות שאותה אני מבצעת אך שבה אינני יכולה להור-דוט מסיבות בטחוניות, טאקטיקות וסיבות אחרות שאתם עוד קטנים מדי כדי לה-בין אותן. כשתגדלו תבינו שאני תמיד צדקתי. איפה נשמע דבר כזה שחבר מע-רך יביע דעות חומר ממוזע בבטאון אשר באו-פן רשמי לפחות — אינני תומכת בו. נזוננו ילדים! זה לא יפה. פיה! תתי-ביישו לכם.

חייבים ליצור טייסים טובים, עכשיו אני מבין סוף-סוף למה השקיעה המדינה מאמצים כה גדולים כדי להעי-לות ולקלוט את יהודי

תימן, מארוקו, עיראק, טונים ואלג'יר. מסתבר שהיינו זקוקים לעולים אלה לא רק משום ש-ישראל צריכה לשמש בית לכל יהודי בעו"ר. לפס, אלא גם מסיבה פשוטה יותר: המדי-נה זקוקה לעוררות בית, סבלים, פו"רים עלים שחורים ומצלרים ולא נוכל לצפות לעלייה מארצות הרווחה וארצות שמחן יגיע אלינו חומר ממנו עשויים טייסים אם לא נדאג למלאי מספיק של משרתים.